

A CIONIZMUSRÓL

II. rész

Az antikrisztusi szellemiségtől az Antikrisztusig

A cionizmussal foglalkozó sorozatunk ezen II. részében azokat a folyamatokat kívánjuk viszonylag röviden, de átláthatóan bemutatni, amelyek a Krisztus utáni zsidó ál-messianizmussal kezdődtek meg, és jelen korunk szekuláris, de ugyanakkor okkult töltetű politikai cionizmusát eredményezték. Némileg előretételezve rámutatunk a cionizmus szerepére az utolsó idők próféciai eseményeinek kontextusában is. Amint látni fogjuk, az alábbiakban felvázolt folyamatok mozzanatai egymásra épülve kapcsolódnak össze, s mintegy láncreakciószerűen haladnak az első láncszem által meghatározott irányba. Mivel ennek a láncreakciónak az első láncszeme az Jahósua, a Felkent megtagadása volt, így eleve egy olyan adott antikrisztusi irányvonallról van szó, aminek egyenes következménye az utolsó láncszem, az Antikrisztus elfogadása lesz. A közbenső láncszemek a folyamatok állomásait jelenítik meg, így pontosan tudjuk követni azokat a tendenciákat, amelyek korunk politikai cionizmusát eredményezték. A szálak összekötése után egy egységesebb és érthetőbb kép bontakozik ki előttünk, amit aztán a Szentírás fényébe helyezve kell alaposan megvizsgálnunk, és megítélni azt, hogy az Isten munkáját látjuk-e magunk előtt, vagy pedig egy, azt utánzó hitvány sátáni hamisítványt.

Isten Egyházának Gyülekezetei

Church of God

Copyright © 2017, Póli Pál, Isten Egyházának Gyülekezetei

Minden jog fenntartva. A honlapon található kiadványok szabadon másolhatóak és terjeszthetőek, amennyiben a teljes szöveg, változtatás vagy törlés nélkül kerül másolásra illetve terjesztésre, de a kiadó nevét és a kiadási jogot fel kell tüntetni.

Ár nem számítható fel érte.

<http://www.churchofgod.hu>

Az irányadó szellemiség

A zsidó messianisztikus várakozás, vagy „messiási láz” a két testamentum közötti idők utolsó évszázadában lángolt fel, amikor a zsidók bizonyos próféciaik, - elsősorban Dániel könyvének fényében - elérkezettnek látták az időt az ígért Messiás eljövetelére. Ez a láz jól időzítve Krisztus születésének idejében tetőzött. Várták az Isten Felkentjének megjelenését a mélyen vallásos és elkülönült esszénusok, és várta őt a farizeusok által tanított köznép is. A judaizmusnak ekkor már több ágazata létezett és mindegyiknek megvolt a maga fókuszusa. Az

aszketikus esszénusok egy isteni Messiást vártak, aki győzelemre vezeti a „világosság gyermekeit”. (Izrael népét) és megbünteti a „sötétség fiait”. Az átlag zsidó ember számára a rómaiak fizikai uralma alól való felszabadulás jelentette a megváltást, s ők „megelégedtek” egy pusztán emberi Messiással, amennyiben szabadulást hoz Izrael számára és felemeli a nemzetet. Ennek a rétegnek az igényeit először a zelóták, majd más, olyan szélsőséges és fanatikus csoportok kívánták kielégíteni, mint a hírhedt **szikáriusok**. Ez utóbbiak lényegében szervezetbe tömörült orvgyilkosok voltak, akik a köpenyeik alá rejtett tőrrel [a sicarii-val] közelítették meg áldozataikat a tömegben és hátulról döfték le azokat, - rómaiakat és az általuk árulóknak tartott zsidókat egyaránt. Az ilyen és hasonló istentelen fanatikusokból álló mozgalmak keverték a vallást és politikát. Jellemző módon félrevetették az Isten szavát és felváltották az emberi tanításokkal és hagyományokkal, (*Mk. 7:13*) így távol álltak a valós bibliai életmód követésétől.

És végül, de nem utolsósorban, ott voltak az Isten Szent Szelleme által vezérelt igazak, az ószövetségi rendtartást még tisztán és hűen követők választott kis maradéka. Azok, akik bensőleg, Isten Szellemétől szívben körülmételeve voltak zsidók, (*vö. Róm. 11:15; 2:29*), s akik ez által felismerték Jahósuát annak, ami, s aki ő valójában volt, az Isten Felkentjeként, Sion királyaként:

Lukács 2:25-35 ²⁵ Volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű ember. **Ez az ember igazságos és lelkiismeretes volt, várta Izrael megbátorítását, és Szent Szellem ült rajta.**

²⁶ **Korábban kijelentést kapott a Szent Szellemtől, hogy nem lát addig halált, amíg meg nem látja az Úrnak Felkentjét.**

²⁷ **Szellem indítására ment el a szent helyre,** úgyhogy amikor a gyermek Jahósuát szülei bevitték, hogy a törvényes szokást megtegyék érte,

²⁸ ölébe vette őt, és az Istent áldva így szólt:

²⁹ „Most bocsátod el rabszolgádat, én Parancsolóm, úgy, ahogy megígérted, békeséggel,

³⁰ **mert már meglátta szemem megmentő hatalmadat,**

³¹ **melyet az összes nemzetek szeme elé készítettél** ³² világossággul, hogy azt nemzeteknek leleplezd, és népednek, Izraelnek dicsőséget szerezzél.”

³³ A gyermek atyja és anyja csodálkozva hallgatták, amit *Simeon* öfelőle mondott.

³⁴ Simeon aztán megáldotta őket, majd így szólt a gyermek anyjához, Máriához: **„Lásd, ő sokak elesésének és felkeltének okául jelent meg Izraelben, és jelül, melynek ellene fognak mondani.**

³⁵ Sőt, néked magadnak is kard járja át majd lelkedet. Azért lesz ez, hogy sok szív fontolgatásairól lehulljon a lepel.”

Az ószövetségi **igazak** közé tartozó Simeon megjövendölte, hogy a Felkent sokak elesését fogja okozni Izraelben, (*Lk. 20:17-18*), míg lesznek, akik felelevenednek benne (az Újszövetség által), de mindazok, akik nem ismerik őt fel, azok ellene lesznek, elbuknak. (*vö. Mt. 21:43-44; Lk. 20:17-18*) Az ószövetségi igazak utolsó nagy alakja János, a bemeztető volt, aki előkészítette az utat az Újszövetséget beiktató Messiásnak, (*Lk. 16:16; Mk. 1:2-4*), akit csupán Izrael erre elválasztott maradéka fogadott el (*Róm. 11:5*) Sion ígért királyaként (*Zsolt. 2:6; Mt. 21:5*). A Messiás, valamint az Újszövetség elvetésével és az Ószövetség hatályon kívül helyezésével a farizeusi, majd a rabbinikus judaizmust követő zsidóság egésze teljesen vakvágányra került. Ez

az a többség, amely megkeményítetett és „adott nekik az Isten bódult szellemet, olyan szemet, amellyel nem láthatnak, és olyan fület, amellyel nem hallhatnak mindmáig.” (Róm. 11:8) Elvételétől az Isten országa, és az igazak kezébe adatott, akik meghozzák annak gyümölcsseit. (Mt. 21:43). Ez így is fog maradni mindaddig, amíg nem szembesülnek az igaz Messiással, aki megtisztítja és helyreállítja Izrael és Júda népeit az Isten által meghatározott időben. Ez idő alatt Isten igazait csakis az Isten igaz egyháza képviseli.

Hangsúlyozni kell tehát a minőségi különbséget a Jahósua eljövetele előtti messianizmus és az azt követő zsidó ál-messianizmus között, ami már a vakságuk és a szellemi kábultság eredménye volt. A Krisztus első eljövetelét várók még az ígért igaz Messiás megjelenését várták, - függetlenül attól, hogy tették-e ezt igaz szívvel, vagy vallási buzgalomból, netán nemzeti érdekből fakadóan. Amikor Jahósua kijelentette, hogy „az én országom nem e világból való”, akkor a zsidó tömegek kiábrándultan elfordultak tőle, s ezzel lemaradtak az Izraelnek adott szövetség következő fázisáról, a szellemi megújulás lehetőségéről. A továbbiakban Jahósua, a Messiás elfogadása és az ő Újszövetség általi korrekt módon való követése, illetve ezek megtagadása döntötte el azt, hogy kik az igazak és kik nem. Aki lemaradt, az vissza lett adva e világ fejedelmének uralma alá.

Mivel Krisztus bevégzett munkáját követően a zsidóság további messianisztikus várakozása már Jahósua megtagadásán alapszik, így minden erre épülő fejlemény is a vakság és a szellemi bódulat eredménye, hamis alapokon fekszik, és antikrisztusi a szó bibliai értelmében:

1János 2:22-23 ²² Ki a hazug, ha nem az, **aki tagadja, hogy Jahósua a Krisztus? Az az antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút.** ²³ Senkinél sincs az Atya, aki a Fiút tagadja, aki a Fiút vallja, annál ott van az Atya is.

Ezt nem lehet máshogyan értelmezni, mint amit a szöveg mond: amíg a zsidók megtagadják az igaz Messiást, addig Isten nincs velük, önmaguk kábult elméjére lettek hagyva, meg lettek keményítve és nem képesek jó gyümölcsöket teremni. Az igazságtól elfordulva az igazság elkerüli őket. Ez az állapot addig fog tartani, amíg a pogányok teljes száma bemegy, (Róm. 11:25) és teljes Izrael maradéka megtér Istenéhez. **Mindaz, amit a názáreti Jahósuát, a Felkentet elvető zsidóság a jeruzsálemi templom lerombolása és az ő visszatérése közötti időkben produkált és produkál, azt öncélúan, vakságban és Isten szellemi vezetése nélkül teszi. (2Kor. 3:14-16).** Ennek pedig része a templom lerombolása utáni zsidó messianizmus és az abból fakadó politikai cionizmus is. Mindezt természetesen teológiailag is igazolniuk kellett valahogy, amit a farizeusi iskola újraszerveződése, a rabbinikus judaizmus kísérelt megtenni, kezdve egy bizonyos Akiba ben Joseph nevű tanítóval.

Akiba ben Joseph (cirka i.sz. 50-137) a II. század elején az akkori judaizmus egyik legjelentősebb személyisége volt, akit később a Talmudban „a bölcsök feje”-ként (legnagyobbjaként) neveztek meg, s akit a modern rabbinikus judaizmus megalapítójának tekintenek. Rabbi Akiba (vagy Akiva) nevéhez fűződik a *Mishna és a Midrás halaka* rendszerezése is, amely munkák aztán a Talmud alapjait tették ki. A Talmud pedig a farizeusi és rabbinikus judaizmus nagy bölcsőinek és tanítóinak a tanításait foglalja magában, aminek

tekintélye meghaladja a Szentírását, (mivel azt kizárólag a Talmudban lejegyzett bölcsesetek alapján lehet értelmezni.)

Amikor kitört a hírhedt Bar Kochba féle lázadás, (i.sz. 132-135) – amit még a történészek is „politikai-messiási mozgalomnak” neveznek, - akkor Rabbi Akiba sebtében a zsidók Messiásának nyilvánította a lázadást vezető Simon Bar Koszibát. A hangzatosabb *Bar Kochba* (Csillag Fia) nevet is ő adta neki azáltal, hogy rá vonatkoztatta a 4Mózes 24:17, - valójában Jahósuára vonatkozó messiási próféciját: „... *Csillag tűnik fel Jákob (törzséből), jogar sarjad Izraelből.*” A névből kifolyólag a mozgalom jelképévé is az okkult hatágú csillag, a **hexagram** lett, amely csillagnak Bar Kochba, a tettei és módszerei alapján valóban méltó „fia” volt. (A mellékelt képen Bar Kochba által kiadott pénzérme látható, a templommal és mozgalmának szimbólumával, a csillaggal.) Egyes történészek szerint a rabbi nem csupán támogatta a felkelőket, de maga is részt vett a fegyveres harcokban. A tét valóban nagy volt, hiszen ha Bar Kochba győz, akkor helyre áll az önálló Júdea, felépíthetik a lerombolt templomot és a farizeusok visszaülhetnek Mózes székébe. A rabbi Bar Kochba Messiássá nyilvánításával a népnek a tömeges támogatását kívánta elérni a biztosabb siker érdekében, és ez a módszer be is vált. Azonban a kezdeti harctéri sikerek ellenére a lázadás végül mégis tragikusan elbukott. Bar Kochba a harcokban halt meg, Rabbi Akibát pedig a rómaiak kivégezték. Egy dolog teljesen biztos, a „bölcsek fejének” minden emberi bölcsessége sem pótolhatta a hiányzó Szent Szellem vezetését és erejét, aminek leckéjét láthatóan sosem tanulták meg a későbbi rabbik sem. A lázadás elbukásával megpecsételődött a zsidóság sorsa, megszűnt a nemzeti egység, és száműzve lettek a Szentföldről, ami véget vetett a helyreállítás lehetőségének. A szórványba került zsidóság azonban soha nem adta fel azon ambícióját, hogy visszatérjen a Szentföldre. Amint azt látni fogjuk, az idő teltével e cél érdekében egyre alacsonyabbra tették a mércét, teljesen eltávolodva a bibliai prófécia realitásától. A hazatérés „aranyborjúvá” lett téve azáltal, hogy az fontosabbá vált, mint az, hogy miként valósul meg.

Némileg visszatérve a Rabbi Akibához, ahhoz, hogy az ő és a tanítványai által képviselt nacionalista messiáskép igazán teret nyerhessen, ahhoz szükségszerűen el kellett hitelteleníteni a názareti Jahósu Krisztust, a keresztények már eljött igaz Felkentjét. Akibának volt egy Aquila nevű prozelita (zsidó vallást felvett) tanítványa, akit azzal a feladattal bízott meg, hogy fordítsa le a rabbinikus héber Írásokat görög nyelvre. A rabbi célja nem az Írások görög nyelven való népszerűsítése volt, hiszen ehhez már ott volt a jól bevált, hiteles és népszerű Szeptuaginta. Azonban a Szeptuaginta a keresztények Bibliája volt, - ami alátámasztotta Jahósu messiási voltát, - s ezt az Aquila fordítással kívánta ellensúlyozni. Az Aquila fordítás a rabbinikus judaizmus által használt és esetenként módosított szövegrészek görög fordítása volt, ami által az olvasókat a rabbinikus judaizmus messiásképére kívánták ráhangolni. (Lásd a **Szeptuaginta vs. Maszoretikus Írások** című tanulmányt.) Akibával kezdődően a rabbik szándékosan és szisztematikusan úgy formálták a judaizmus messiásképét, hogy az cáfolja a keresztények Messiását, az egész emberiséget megváltó Názareti Jahósu

személyében. Ez tükröződik az általuk kombinált maszoretikus szövegekben is, a Messiás természetfölötti eredetét ahol csak teheték, „emberibbre” szabták.

A korabeli leírások ugyancsak arról tanúskodnak, hogy a mozgalom nem csupán egy álmessiási mozgalom volt, hanem határozottan antikrisztusi, hiszen kötelezővé tették Jahósua a Felkent megtagadását és üldözték, kínozták, pusztították a zsidó származású követőit:

“Hadriánus császár idejében hosszú ideig működött Bazilidész Alexandriában, ugyan úgy az őt követő gnosztikusok: **Ugyanebben az időben lépett fel Kokhebász is, az egyik zsidó szekta vezére, aki a keresztényeket válogatott kínzásokkal gyilkolta le.**” - *XXI. AGRIPPA szócikk*, Eusebius Hieronymus (Jeromos) presbiter: *A kiváló férfiakról*

Jusztinosz Apológiája, XXXI. 5-6 5 Mivel ez történt, ezek a könyvek (LXX) mindmáig megmaradhattak az egyiptomiaknál, és mindenütt, ahol csak zsidók vannak – akik ugyan felolvassák ezeket, de nem értik meg -, bennünket pedig idegeneknek és ellenségeiknek tartanak, és hozzátok hasonlóan, amennyire csak erejükből telik, minket pusztítani és büntetni akarnak, ahogy erről ti is meggyőződhetek. 6 **Mert a nemrégiben lezajlott zsidó háborúban Barkókhebasz, a zsidó felkelés vezére, csupán a keresztényeket büntette meg keményen, hogy tagadják meg, és káromolják Jahosuat, a Felkentet.**'

Ílymódon Akiba és Bar Kochba messianizmusa tulajdonképpen egy antikrisztusi, vagyis anti-messiási messianizmus volt.

Ezen tényezők hatására a judaizmus messiásképe egy nemzeti megváltóvá, egy csakis a zsidó népért harcoló nacionalista hőssé degradálódott. Ez az anti-krisztusi láz vezetett ahhoz, hogy a későbbiek folyamán a maszoretikus szövegekre hivatkozva a zsidók boldog-boldogtalant, de legalábbis csaknem minden nagyobb nemzeti hősként előálló önjelölt személyt, sőt esetenként kalandorokat és sarlatánokat is messiásuknak kiáltottak ki. Egy népszerű zsidó származású író, Jerry Rabow az „50 zsidó Messiás” című könyvében felsorolja a főbb ilyen (hamis) messiásokat, akaratlanul is jól igazolva Jahósua szavait: „*Én az Atyám nevében jöttem, mégsem fogadtatok be; ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok.*” (Ján. 5:43). Ilyen előzményekkel, illetve történelmi háttérrel nem is csoda, hogy a maga idejében, a kor adott lehetőségeit kihasználva megszületett a zsidó önmegváltás modern változata, a politikai cionizmus. Ennek szimbóluma pedig továbbra is a hexagram maradt.

Mivel a sajátos nemzet centrikus rabbinikus értelmezés teológiai talajt biztosított ehhez, így egymás után jöttek és mentek az önjelölt „[messiások](#)”. Ennek néhány kirívó példáját tanulságos feleleveníteni, mert jól érzékeltetik a folyamatok negatív irányba való fokozatos eltolódását. Az i.sz. 440-470 közötti években a [Krétai Mózes](#)-ként ismert kalandor hozta messiási lázba a zsidóságot. A „messiás” azt ígérte híveinek, hogy megnyitja előttük a tengert – mint egykor Mózes tette, - és a szárazföldön vezeti vissza őket Izrael földjére. A Krétai Mózes hívei mindenüket hátrahagyva sorakoztak fel a tengerparton a csodára várva, és a meghatározott időpontban a tengerbe vetették magukat. Sokuk a vízbe fulladt, voltak, akik a

sziklákra esve zúzták halálra magukat, míg másokat sikerült kimenteni a vízből. Maga a „messiás” kerekelt oldott és nyomtalanul eltűnt. Az évszázadok pedig tovább teltek és teltek, de a Messiás csak nem akart eljönni.

Ezekben az évszázadokban a rabbinikus judaizmus stagnált, ugyanakkor a miszticizmus népszerűsége megnövekedett Európa szerte, úgy a kereszténységen, mint a judaizmuson, sőt az iszlámon belül is. Ennek megfelelően a XIII. századtól a kabbalisták adtak új töltetet a zsidó messianizmusnak, aminek ez által már szervezettebben lett részévé a miszticizmus és okkultizmus. A kabbalizmust elsőként **Abraham ben Samuel Abulafia** (i.sz. 1240-1291) vitte be a zsidó messianizmusba, ami annyira meghatározó esemény volt, hogy a későbbi évszázadok ismert hamis messiásai már mindannyian kabbalisták, vagy a kabbalizmushoz visszavezethető mozgalmak tagjai voltak. Hogy mi újat tudott a kabbalizmus nyújtani? **Először is az addigi viszonylagos passzivitást felváltotta az a kabbalista tézis, miszerint a zsidóságnak aktívan közre kell működnie az elvárásaik érdekében. A kabbalizmus tanai szerint nem várni kell, hanem ki lehet, mi több, aktív módon ki is kell kényszeríteniük a messiási korszak eljövételét!** Ennek módszereit az okkultizmusból dolgozták ki, miáltal még a Tóra parancsolatainak a legdurvább áthágásai is a szent ügyet szolgálták.

A szabbateizmus

A kabbalizmus a kései középkorra érte el virágzásának és befolyásának csúcspontját az olyan zsidó misztikusoknak köszönhetően, mint pl. Moses Cordovero és Isaak Luria, a Luriánus

Kabbala megalkotója. Ez utóbbi misztikusnak a munkássága jelentősen kihatott a messianizmus további történelmére. **Isaak Luria** (1534-1572) talmudista tanítványként kezdte a pályafutását, de későbbi, elmélyültebb tanulmányait már a Zohar és egyéb kabbalista munkákkal folytatta, különösen a kor legjelentősebb kabbalista tanítójának Moses Cordovero-nak az anyagaival. Néhány év eltelte után már azt is hirdette magáról, hogy régen elhunyt nagy tanítók, sőt próféták szellemeivel kommunikál, és Illés prófétával rendszeres tanácskozást folytat. Egy ilyen „találkozás” alkalmával „Illés” arra utasította őt, hogy költözzön vissza Izrael földjére, amit a látomásba vetett hite miatt meg is tett, és 1569-ben a galileai Szafed-be költözött. Ekkor lett a nagy kabbalista mesternek, Moses ben Jacob

Cordovero-nak a közvetlen tanítványa. 1570-ben Cordovero halálával Luria megalapította a saját, különböző kabbalisztikus iskolákat szinkretizáló irányzatát, amit később róla neveztek el. Luria a tanítványait elsősorban a teoretikus kabbalára és az elhunyt igazak szellemeivel való kommunikációra tanította. (Jegyezzük meg, Isten törvénye szigorúan tiltja a szellemekkel való kommunikálást, *(3Móz. 19:31; 20:6; 5Móz. 18:10-12)*). Követői szerint ő volt a József házából való felkent (Messiah ben Joseph, a várt, „nagy próféta”), így Luria maga is egyféle hamis Messiás volt). Isaak Luria 1572-ben mindössze harmincnyolc évesen egy járványban meghalt és helyben, Szafedben temették el, ahol a jól gondozott sírja fő kabbalista zarándokhely a mai napig is. Munkásságának azonban maradandó hatása volt.

Ahhoz, hogy tisztába legyünk a kabbalizmus negatív hatásaival, némileg meg kell ismerni annak rendszerét. A kabbalizmus három fő elemre oszlik:

- 1.) A Teozófiai/Spakulatív Kabbala: ami az isteni, vagy a szellemi világ megértésével és ismertetésével foglalkozik.
- 2.) A Meditációs/Eksztatikus Kabbala: ami arra tanít, hogy miként lehet az átszellemülés (elragadtatottság) állapotában megtapasztalni az istenit, és azzal eggyé lenni.
- 3.) A Gyakorlati/Mágikus Kabbala: ami a **Theurgia** alkalmazására tanít. Ennek lényege a **mágikus rítusok elvégzése által megidézni a szellemit, és befolyásolni a természetfelettit, a kívánt célok érdekében.**

A Kabbalának ez a három különböző, ám egymással szoros kapcsolatban álló metódusa a korai babiloni miszticizmusból ered, és abból lett továbbfejlesztve az okkultizmus egy jelentős rendszereként, vagy iskolájaként. A szellemi világgal való kapcsolat alatt a bukott angyali renddel, és a démonikus erővel történő kommunikálás értendő. Ezek azok a természetfeletti erők, amelyek megidézésével és segítségével hatni kívánnak az eseményekre.

A kabbalizmus duális felfogása szerint, - a korábbi gnoszticizmussal egyezően – a gonosz és a jó egyformán isteni eredetű. A gonosz tehát nem önmagától létezik, ereje az isteni fény aláesett „szikráiból” fakad. Ha pedig az isteni fény nélkül semmi nem létezhet, a gonosz sem jöhetett létre önmagától. A gonoszság ereje tehát az isteni világosság megannyi egyéni aláesett szikrájában nyilvánul meg. Isten történelmet átfogó munkája pedig abból áll, hogy ezeket a szikrákat felszabadítsa, és a káoszt megszüntesse. Amikor Isten megteremtette a világot, és Ádámot, akkor ennek a duális lénynek (isteni szellem és bűnös anyagi testből összetett ember), adta azt a feladatot, hogy vigye véghez a helyreállítást. Ám Ádám elbukott az eredeti bűn elkövetésekor, és újra a káosz uralma győzött. Ezután Isten egy népet választott magának, Ábrahám ivadékaiból, s **ezzel a zsidók feladatává vált az Istennel való egység megvalósítása vagy helyreállítása.** Ez egy kabbalista számára óriási felelősséggel párosuló küldetéstudatot jelent, ami felülír minden mást.

A Luriánus Kabbala szélsőségesen emberközpontú, ami szerint **először az embernek, majd később az erre kiválasztott zsidóknak kulcsszerep adatott a világmindenség sorsának eldöntésében.** A zsidóknak így nem csupán saját sorsuk irányítóivá kell lenniük, hanem az egész világnak, azon túl, a kozmosz, sőt, még az Istennel való egység is egyedül az ő munkájuknak a sikerétől függ. Más szóval, a zsidóság végső küldetése az, hogy az Isten céljait elvégezzék és az egész világot megreformálják. Ezáltal az isteni terv kimenetelének, de végső soron még magának az Istennek a sorsa is egyedül az ő kezükben van, hiszen ha ők sikertelenek, akkor minden elbukik a teremtésben! Ez a zsidók egyedi sorsrésze, amit nem kerülhetnek ki, még akkor sem, ha netán más vallást vesznek fel. A kabbalizmus ezen nézetei nagy hatással voltak a talmudista judaizmus irányzataira is, - különösen az ortodox haszidokra, - de a zsidóság egészének a kollektív tudatára is.

A kabbalisztikus tanítás szerint a Tóra minden parancsolatának van egy misztikus értelmezési és alkalmazási módja, ami messze fontosabb, mint az adott parancsolatok szó szerint értelmezett betartása. **A próféciaik pedig soha nem „maguktól” valósulnak meg, hanem kivétel nélkül mindet e nemes feladatot felvállaló, beavatott és elkötelezett emberek teszik valósággá.** Ez a gyakorlatban azt jelenti, **hogy a zsidóknak nem elég csak várni a Messiásra és az Isten országának eljövételére, hanem a próféciaikat maguknak kell aktívan megvalósítani, határozott és céltudatos munkával, és persze a kabbalista misztika és intrikák felhasználásával.** Mindezzel természetesen a kabbalizmus forradalmi módon újraértelmezte a zsidóság választottságát, küldetését, és a messianizmus koncepcióját, aminek hatását nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Tömören és hétköznapi nyelven összegezve a kabbalista szellemiség gyakorlati lényegét Izrael helyreállításával kapcsolatban: Ha a próféták szerint Izrael visszakerül egykori földjére, akkor azt saját maguknak kell megvalósítani, és önmaguk, valamint a világ messiásaiként egészen addig kell manipulálni az események sorozatait a kabbalista mágia erejével, amíg azok igényelt valósága be nem teljesedik. Mindenkor olyan politikai és erkölcsi körülményeket kell biztosítani, amelyek a „király Messiás” elfogadásához és az új világ eljöttéhez vezetnek. Magát a bűnt, pedig nem legyőzni kell, hanem eszközzé tenni és felhasználni a cél érdekében.

Az elkerülhetetlen volt, hogy a fenti szellemiség ne produkáljon olyan egyéneket, akik küldetésüknek érzékké és „felvállalják” a próféciaik megvalósításának nemes feladatát, majd egy-egy mozgalom élére állva követőkre találjanak. Kiemelt példakkal élve, a két nagy álmessias, Szabbatáj Cvi és Jákob Frank neveihez fűződő messiánikus mozgalom már kizárólag ebből a kabbalista filozófiából merített. A kabbalisták nagy hatással voltak a **Baal Shem Tov** féle haszidizmusra, és ez által pedig az ortodox judaizmus egészére is. A haszidizmus beavatott vezetőit a *Baal Shem* (a Név Urai) titulussal illették, mert azok Isten nevének okkult módon való használata által mágikus erőre tettek szert, és képesek voltak a csodatételekre.

Az alábbiakban látni fogjuk, hogy **a kabbalizmus emberközpontú és önmegvalósító tanaiból merítették az olyan későbbi messianisztikus jegyeket viselő szekuláris izmusok is, mint a kommunizmus, és Theodor Herzl politikai cionizmusa is.** Mivel a kabbalista ideák Szabbatáj Cvi által nyertek nagyobb teret a zsidóság köreiből, így érdemes az ő személyével némileg részletesebben foglalkozni.

Szabbatáj Cvi (1626-1676) szülte meg a már kizárólag a Luriánus Kabbala tiszta okkultizmusára felépített messianizmus koncepcióját. A körülmények rásegítettek a felemelkedéséhez. Az 1600-as évek első harmadában a kabbalista számmisztikusok ugyanis nagyon nagy jelentőséget tulajdonítottak az 1648-as, és az 1666-os éveknek. Számításaik szerint az első dátum Izrael megváltásának éve lesz, amit majd a hazatelepedés és a Millennium fog követni 1666-ban. A zsidók tehát egyfajta lázas várakozásban éltek, s ez a légkör hozzájárult a rendkívül karizmatikus Szabbatáj Cvi látványos sikereihez. Amikor eljött az 1648-as esztendő, az ekkor mindössze huszonkét éves Zevi a várt messiásnak nyilvánította magát, először csak a követőinek körében. A Kabbalában való mély ismeretei, a személyes magnetizmusa és a furcsa, ekcentrikus szokásai miatt, egyre többen kezdték követni őt, és harsányan azt hirdette,

hogy ő a várt Messiás, aki minden földi uralmat eltipor. Amikor ennek híre ment, a kabbalistákon túl, szinte a teljes európai és kis-ázsiai zsidóság is elhitte, hogy ő lesz a várt messiás. Cvi sajátos teológiája szerint a bűnök erénnyé válnak, sőt, kiváló eszközként szolgálnak, mert aktívan elősegítik és felgyorsítják a felvilágosodást, valamint az Isten országának eljövételét. Cvi jobb keze, a Gázai Nátán azzal tette teljesebbé a képet, hogy magát annak az Illés prófétának mondta, aki beiktatja a Messiást, Cvit. 1665-ben, a várt „Millennium küszöbén” a kontinens zsidóságának nagy része már teljes extázisban volt, a velencei, amszterdami, londoni, hamburgi, dél-európai és észak-afrikai zsidók eladásra hirdették mindenüket, készülve a Szentföldre való visszatelepedésre. Az események lázba hozták az európai protestánsokat is, sokan közülük is eladták a házaikat és együtt várták a zsidókkal az új világ eljövételét. Európa szinte felbolydult, de amilyen gyorsan jött a láz, olyan gyorsan el is múlt. 1666-ban a szultán elfogatta és bebörtönözte Cvit, amivel a mozgalom összeomlott. Cvi a rabságban felvette az iszlám vallást, majd maradék támogatóival megalapította a *Dönmeh* (az „aposztaták”) szektáját. A dönmehek tagjai olyan zsidók voltak, akik áttértek az iszlám vallásra, de titokban megőrizték kabbalista zsidó identitásukat, és így rejtett módon működtek tovább, lényegében egy titkos társaságként. Ezt a módszert szabbateizmusnak nevezik a történészek.

A Cvi halála után a szabbateista mozgalom vezetését a Gázai Nátán vette át, akinek munkásságát és annak maradandó hatását talán a neves történész, Paul Johnson összegzi legtömörebben az alábbiakkal:

„Nathan kiváló példája volt annak a hatalmas képzelőerővel rendelkező és veszélyes zsidó archetípusnak, amely valamivel később, egy világméretű jelenséggé vált a szekuláris zsidó intellektualitás elterjedésével. [Nátán] Mestere volt az olyan kétértelmű magyarázatok és előrejelzések felépítésének, amelyek egyrészt értelemszerűek és elfogadhatóak voltak, ugyanakkor annyira nem voltak kötöttek, hogy valami módon ne lehessen azokat ráalkalmazni bármilyen megtörtént eseményre, - még akkor is, amikor valójában egyáltalán nem feleltek meg az eredeti elvárásoknak. Rendkívüli adottságokkal adta elő ezeket a változatossággal teli teóriákat, kiváló képességgel dolgozta fel a kialakuló jelenségek lehetőségeit, majd magabiztos hidegvérrel és öntudatossággal adaptálta az adott helyzetre. Marx és Freud [mindketten frankista zsidók sarjai] hasonló módszerekkel dolgoztak, és hasonló képességekkel rendelkeztek” (Paul Johnson, *A History of the Jews*. 269. old.)

Paul Johnson a fején találta a szöveget, amikor rávilágított arra, hogy a szabbateisták születték meg azt a szekuláris intellektuális zsidóságot, amely az általuk létrehozott izmusokban látta a világ problémáinak orvoslását. A keleti dönmehek befolyása még a XX. században is nagy volt Törökországban, szerepük volt egyebek mellett az örmény holocaustban, és Törökország szekularizálásában is. Így Szabbatáj Cvi kései utódai által mégiscsak megtörtént az, amit a kabbalista „messiás” vizionált, a szultán megdöntésével kapcsolatban.

Cvi után a soros nagy messiás az **ugyancsak kabbalista** és szabbateista Jakov ben Judah Leibowicz (1726-1791) volt, aki a dönmehek által ráruházott néven, a Jákob Frank néven vált hírhedté. (A mellékelt képen Szabbatáj Cvi, a

Gázai Nátán, és Jákob Frank látható.) Frank a szabbateizmus és dönneh mozgalom közép-európai terjesztője és vezetője volt. Hívei a „szent mester” és a „megtestesült isten” címekkel illették Frankot, aki azt vallotta, hogy ő az Isten földi leszületése, és a Messiásnak bűnbe kell esnie ahhoz, hogy megváltást hozhasson. A frankisták tették teljessé a „bűn általi megszentelés” teóriáját, aminek lényege az, hogy a Tóra minden szabályának és tiltásainak az ellenkezőjét kell tenni. A szexuális áthágásokat kiemelten fontosnak tartották, és rítusaik fontos részét képezték a durva szex orgiák, ahol a homoszexualitás és egyéb perverziók mellett a vérfertőzésre is sor került. A mozgalom a katolikus egyház látszószögébe került, s a bajok elkerülése végett Frank és hívei is, felvették a katolikus vallást. Amikor fény derült arra, hogy megtérése hamis volt, Frank börtönbe került, ahonnét 13 év után, 1773-ban szabadult ki, amikor az oroszok elfoglalták Czeszochowát és szabadon engedték. Ez után a moraviai Brno városában telepedett meg, ahová nagyszámú híve is követte, és „udvarában” hatszáz fegyveres férfi állt rendelkezésére. Rendszeresen tartották a szertartásaikat, és itt további követőkre találtak. Frank gyakran utazott Bécsbe lányával, Évával, az ottani hálózat kiépítésének céljából. Egy ilyen útja alkalmával a vallásos Mária Terézia kegyeibe férkőztek, aki azt vélte róla és követőiről, hogy a kereszténységet terjesztik a zsidók köreiben. Hamarosan fény derült a sötét múltjára, valamint arra, hogy egy szélsőséges okkultista szekta vezetője, s emiatt kénytelen volt elhagyni Bécset és Moraviát is. Végül a németországi Offenbachban telepedett le, ahol a „báró” címmel jelölte magát. Nagy vagyonának pontos eredetét a mai napig homály fedi, egyes állítások szerint a zsidó közösségeinek adományaiból élt fényűző módon. Utalások vannak arra, hogy a Rothschildokkal, és az ekkor már burjánzó illuminátusokkal való kapcsolatai által gazdagodott meg. E kapcsolatainak a mélységét ugyancsak homály fedi, de az tény, hogy komoly és befolyásos támogatókat tudott maga mögött. A mozgalom sikerének csúcspontján Jákob Frank valami harmincezer követőt mondhatott magának. Szellemi vonatkozásban a szekta abszolút anti keresztény, anti Tóra és színtiszta törvénytípró luciferiánus szemléletet vallott:

„Nem azért jöttem erre a világra, hogy felemeljelek, mint inkább azért, hogy levesselek a mélység fenekére ... A mélységbe való leereszkedéshez nem csak a vallások és hagyományok megtagadása szükséges, de annak elvárása a 'különleges tettek' elkövetése is, ennek viszont követelménye az önként elvégzett gyalázatosság, miáltal a [moralitástól való] szabadság és a szégyenlettől való teljes felszabadulás a lélek tikunjához vezet, és egyazon dologgá válik.” – Jákob Frank

A frankisták egyaránt el akarták pusztítani a kereszténységet és a Tóra irányú judaizmust. Frank és követői több alkalommal is heves összeütközésbe kerültek a hagyományos judaizmust képviselő rabbikkal, ami végül odáig fajult, hogy egy, a frankisták és rabbik közt lefolyt nyílt vita után **Frank megfogadta az elpusztításukat:** *„Ti törvénybe akartátok itatni a mi vérünk kiontását, és most vért vérrrel kell felelnetek”* (zsidó népiertást előrejelző kijelentései és fenyegetései adtak helyt azoknak a spekulációknak, miszerint a frankisták keze benne volt a holocaustban.) Frank 1791-ben bekövetkezett halála után, lánya Éva vette át a szekta vezetését, akit „szent nagyasszonyként” neveztek, és követői őt ábrázoló kis szobrokat tartottak hálósobáikban. A frankisták Éva vezetése alatt tovább gyakorolták a szexuális rítusaikat. Maga a nagyasszony a *hierogamy* (istennővel, vagy az, azt megjelenítő rituális prostituálttal elvégzett szexuális aktus) által avatta be a szektához csatlakozó „keresztény”

nemeseket és állítólag uralkodókat is. Éva Frank 1816-ban bekövetkezett halála után a frankisták hálózatként működtek tovább, ismert egyéni vezető nélkül. A frankisa családokban maradandó szokássá vált az, hogy Éva portréját a benső szobáikba helyezték.

Azt nem lehet eléggé kihangsúlyozni, hogy a szabbateizmus egy rendkívül sajátos és meghatározó jelenség volt a 18. és 19. századi Közép-Európában. Ehhez mérten, történelmi szerepét mégis méltánytalanul, - vagy inkább gyanúsán határozott módon, - mellőzik a történelemkönyvek. Pedig ez a mesterségesen létrehozott „fehér folt” az **a hiányzó láncszem, ami összeköti a korábbi rabbinikus judaizmus messianizmusát a szekuláris izmusokkal, így a politikai cionizmussal is!** A jelenség mérhetetlen fontosságát talán a népszerű zsidó szerző és kutató, Gershom Scholem fogalmazza meg a legtömörebben:

„A szabbateizmus a mátrixa minden egyes nagyjelentőségű mozgalomnak, amelyek a XVIII. és XIX században tűntek fel, a haszidizmustól a reform judaizmusig, a szabadkőműves köröktől a forradalmi idealizmusig. A szabbateista „hívők” úgy érezték, hogy ők egy olyan új világ bajnokai, ami csak minden pozitív vallási érték eltörlése után valósul meg.” – Gershom Scholem

A frankisták részben kikeresztelkedtek, keresztény neveket vettek fel, és a közép-európai nemzetek nemességének és polgárságának aktív részévé váltak, titokban azonban megmaradtak elkötelezett szabbateistáknak. Más elemeik pedig létrehozták a „reform judaizmust”, hogy a judaizmust belülről lazítsák fel és formálják át a maguk képére. A reform judaizmus átértelmezte a zsidóság szerepét a világban, és sokkal kötetlenebbé tette a korábbi szigorúbb Tóra követő gyakorlatokat. Így a reform, vagy „progresszív” judaizmus felhagyott a szigorú szombattartással, az étkezési és egyéb törvények követésével. A vallásos zsidók hagyományos öltözködésmódját elhagyták, és inkább a kor modern divatját követték. **Kihangsúlyozott fókuszba került azonban a szebb világot ígérő prófécia ideája, az egyetemes béke és igazságosság megvalósításának zsidókra háruló feladata.** Ezáltal a fősodratú judaizmus részévé lett a kabbalista tézis, - miszerint a próféciaikat az azt felvállaló egyéneknek kell megvalósítani, és ugyanakkor elfogadottabbá vált a frankisták antinómianizmusa is. A pozitívként számon tartott emancipáció e velejárói jelentősen megosztották a korábban egységesebb zsidóságot. Ez az új, utópisztikus ideákkal feltöltött szellemi irányvonal annyira átformálta a hagyományos hitrendszert, hogy a reform judaizmus követői még az imakönyveiket is lecserélték. Amíg korábban a zsidók a Messiás és Isten országának eljöveteleért, a hazatérésért, és a templom újjáépítéséért imádkoztak, addig a „reformátorok” fókuszában a kabbalista idea, Izrael általuk elképzelt világot megváltó „küldetése” került. **A zsidóság azon általuk vélt történelmi küldetése, hogy egyenlőséget és szociális igazságosságot hozzon el az egész emberiség számára.** Nem egy Messiásra kell várni, hanem **maguknak kell megvalósítani a messiási korszakot.** A zsidóságnak ezen rétege használta ki leginkább az emancipációt, ők váltak a polgárság részévé és ők lettek sikeres és gazdag üzletemberekké, vagy befolyásos egyénekké a gazdasági és politikai, valamint a kulturális életben is. Ekképpen a szabbateizmusnak a reform judaizmus lett az egyik új arca. A frankisták úgy iskoláztatták a gyermekeiket, hogy azok a lehető legbefolyásosabb munkaköröket tudják betölteni:

A frankista családok – úgy a kikeresztelkedettek, mint akik zsidókként éltek – próbáltak csak maguk között házasodni. A németországi csoportjaik minden nyáron titkos találkozókat tartottak Carisbad üdülőjében ... Amint mondják, a tizenkilencedik század derekán a prágai és varsói ügyvédek többsége már frankista családból származott. Az Amerikai Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának törvényszéki főbírója, Felix Frankfurterről az a hír járja, hogy egy Éva Frankot ábrázoló portrét kapott édesanyjától, aki egy prágai frankista családból származott. – Jerry Rabow, *50 Jewish Messiahs*, 132. o.

Alig egy nemzedékkel később ebből a befolyásos, kozmopolita rétegből került ki az, az immáron teljesen szekularizált, vagy magát annak valló réteg, amely a politikai izmusokban, azon belül is a kommunizmusban látta a legnagyobb lehetőséget az ön és világmegváltó ideák kivitelezéséhez. Ugyancsak ebből a közegekből kerültek ki a vallásos zsidóság „érdekeit képviselő” értelmiségi körök. Aktívan kezdetét vehette a múlt eltörlése, és egy új, internacionalista világ megformálása. Ennek a továbbra is kabbalista jellegű ideáit egy bizonyos Baruch Levy által, Marxhoz megírt levél tartalmazza igen tömören.

„A zsidó nép egésze lesz majd önmagának a Messiása. Azáltal valósítják meg a világhuralmat, hogy eltörlik a nemzeteket, felbontják a határokat, véget vetnek a monarchiaknak és létrehoznak egy olyan világgöztársaságot, amelyben mindenhol a zsidók élvezik majd annak polgárjogi privilégiumait. Ebben az „új világrendben” kivétel nélkül minden vezető Izrael gyermekeiből fog majd kikerülni. A világgöztársaságot kitevő különböző népek kormányzatai könnyűszerrel a zsidók kezébe esnek. Ekkor megvalósítható lesz az, hogy a zsidó vezetők megszüntessenek minden magántulajdont, és minden anyagi forrás az állam tulajdona lesz. Ezzel valósul meg a Talmud ígérete, miszerint amikor eljön a messiánikus időszak, az egész világ vagyona a zsidók kezébe kerül.” (megjelent a *La Revue de Paris*, 754. old. 1928, Június 1. kiadásában.)

A hagyományos judaizmus követői – noha tették ezt a maguk felszínes módján, - de elvben még meg kívántak felelni az isteni elvárásoknak és a Tóra követésének. A Tóra egyik legalapvetőbb tanítása pedig az, hogy az Isten iránti engedelmesség áldásokat hoz magával, a törvény áthágása pedig átkokat és büntetést. **A zsidó nép esetlegesen még hagyományosan Tóra tisztelő elemei azonban egyre inkább a peremre szorultak, és eszközökké váltak annak a szabbateista elitnek a kezébe, amely képes volt kiharcolni azt, hogy a politikai életben kizárólag ők képviseljék a zsidóság egészét és annak „érdekeit.”** Ez az intellektuális kabbalista réteg a titkos társaságokkal együttműködve, azok célkitűzéseivel azonosulva, nem csak manipulálták a zsidóságot a céljaik érdekében, de mögöttük megbújva egy szinte kikezdehetetlen mentsvárat találtak azáltal, hogy minden őket érő kritikát elháríthattak az antiszemitizmus mindent elsőprő vádjával.

A szocialista cionizmus és a kommunizmus megszületése

A közhiedelemmel ellentétben a politikai cionizmus szülőatyja nem Theodor Herzl volt, ő ugyanis a már létező, de egymástól különböző cionista ágazatokat kovácsolta össze egy modern és szervezett politikai mozgalommá. A modern cionizmus valós őseinek a frankista **Moses Hess** (1812-1875) tekinthető, aki Marx és Engels mentoraként és tanítójaként nemcsak a szocializmus eszméinek kidolgozásában volt segítségükre, de beavatta őket a sátánizmusba is.

(lásd. [Marx luciferianizmusa](#)). Hess felhasználta a hegeli dialektikát, ám Hegel dialektikus idealizmusát felváltotta a szocializmus dialektikus materializmusával. A Hess által megalkotott Szocialista Cionizmust három elem tette ki: a szocializmus, a cionizmus és a frankista mintájú sátánizmus. Azt hangsúlyozta, hogy a szocializmusnak internacionalistává kell lenni, mert *„egy igaz szocialista nem kötődhet sem anyaországához, sem pedig nemzethez”*. Kijelentette azonban, **hogy ez a két dolog a zsidókra nem vonatkozik, és az internacionalizmusnak a zsidóság érdekeit kell szolgálni!** *„Bármely [zsidó] megtagadja a zsidó nacionalizmust, az nem csak vallási értelemben aposztata és hitehagyott, hanem népének és családjának az árulója.”* (Moses Hess, *„Selected Works”*, Köln, 1962) A zsidó szocializmus így nemzeti szocializmus volt. A kommunizmus és cionizmus lett az a kidolgozott és kiválasztott eszme, ami által meg kívánták valósítani a kabbalista utópiát.

A Hess életrajzát megíró Edmund Silberner találóan „a szocializmus apostolának” aposztrofálta őt, mivel a „Vörös katekizmus a német nép számára” című munkájában kijelentette: **„A szocialista forradalom az én vallásom.”** Marx pedig esetenként úgy utalt Hessre, mint *„az én kommunista rabbin”*. A forradalom színének a Rothschildok vörös zászlóját tették meg. A szocializmus lett az a kiválasztott eszme és eszköz, ami által a kabbalisták meg kívánták teremteni az általuk elképzelt ideális világot – külön nemzeti szinten a zsidók számára, és egy külön szinten az őket kiszolgáló internacionalistává tett világ számára. Hess még „prófétált” is, ugyanis 80-85 évvel azok megtörténte előtt megjövendölte úgy Izrael államának megalakulását, mint a holocaustot. (Mások szerint ez nem annyira prófécia volt, mint inkább a szabbateista terv velejárója, ahogy maga Jákob Frank is előre jelezte a zsidóság szervezett pusztítását.)

A *„Judisches Lexikon”* (Berlin, 1928, 1577-78. o.) Moses Hesst kommunista „rabbi”-ként és *„a modern szocializmus atyjaként”* tartja számon. Elrettentő ideáinak válogatását a *„Róma és Jeruzsálem”* című munkája tartalmazza. Ebben a munkában álmodta meg az új Jeruzsálemet, ami számára az ember által megvalósított „Isten országa” volt.

Hess hatásának köszönhetően a későbbi politikai cionizmus szerves részét képezték a szocialista cionisták, akik egy olyan szocialista államban vizionálták a zsidó hon megteremtését, ahol az utópista állapotokat a szoros társadalmi együttműködés, valamint a tudomány és modern technológia felhasználása által teremtik meg.

Herzl 1896-ban publikálta a „Zsidó állam” című művét, 1897-ben Bázelen volt megtartva az első, cionista kongresszus, és ezzel mozgásba lendült a Herzl féle politikai cionizmus. A kongresszuson előre lett bocsájtva: **„A cionizmus olyan otthont akar teremteni a zsidó népnek, amely a törvény [nem pedig Isten] védelme alatt áll.”** Az „izmus” kifejezés jelentését már elemeztük az írás I. részében. A mozgalom elsődleges célja a zsidó állam megalapítása volt – bármi módon és bármi áron, de Isten nélkül. A kongresszust követően Herzl ezt írta naplójába: *„Bázelen megteremtettem a zsidó államot.”* Nem az isteni gondviselés, nem a Mindenható keze, hanem maga Herzl Tivadar géniusza. A közhiedelemmel ellentétben vallási alapokra egyáltalán nem kívánt hivatkozni vagy építeni: **„A zsidókérdést nem tartom sem társadalmi, sem vallási kérdésnek, bármint fest is, hol így, hol amúgy. Nemzeti kérdés ez, és ha meg**

akarjuk oldani, akkor mindenekelőtt politikai világmérvénnyé kell tennünk, amelyet a kultúrnépek tanácsának kell megoldania. Mi nép vagyunk, egy nép.” (Naplóbejegyzés) Egy nép, mint a többi nép, **nem mint Isten, vagy a vele megkötött szövetség népe.** A cionizmussal foglalkozó történészek sosem felejtik el kihangsúlyozni a cionizmus tudatosan szekuláris arculatát. Shlomo Avineri ezt pl. ekként fejt ki:

„A cionizmus alapjaiban rengette meg az addigi zsidó valóságot azért, hogy a korábbi ortodox, vagy vallásos kollektív tudatot felváltotta egy modern szekuláris nemzeti öntudattal. Addig a Cionba való visszatérés egy passzív, csendes és jámbor remény volt, s ennek helyébe egy olyan hatékony szociális erő lépett, ami milliókat indított el Izrael felé. A vallásos nyelvezet le lett cserélve egy modern nemzetállamhoz illő szekuláris beszédmóddal. – **Slomo Avineri, *The Making of Modern Zionism: The Intellectual Origins of the Jewish State, (New York: Basic Books, 1981) 13. o.***

A kongresszuson létrehozták a „zsidó nép” politikai tömörülését, a Cionista Világszervezetet, majd a következő években még egy sor a „zsidó népet” szolgáló további intézményt is. Ezzel a zsidóság egészét – beleértve a vallásos rétegeket is – hivatalosan azok a cionisták képviselték, akiknek eszük ágában sem volt visszatérni a bibliai hagyományokhoz, vagy az, hogy azt a bizonyos „fügefát” kivirágoztassák. Ellenkezőleg, a politikai cionizmus Hess szocialista cionizmusának a példáját követve deklaráltan szekuláris, önmegvalósító jellegű volt, teljesen független **Istentől, valamint az Ő ígéreteitől és elvárásaitól!** A vallásos zsidóság csupán eszköz volt számukra. Herzl politikai cionizmusa pragmatikus volt, s tényként kezelte azt, hogy a megálmodott zsidó állam csakis az imperialista nagyhatalmak támogatásával valósítható meg, így a támogatás érdekében körbejárta a kor imperialista nagyhatalmait. Udvarolt a német kájernek, az orosz cárnak és a török szultánnak is. A szultánnak azzal az ígérettel állt elő, hogy amennyiben elősegíti a zsidó állam létrejöttét, (Palesztina az Ottomán birodalom része volt ekkor már több mint 500 éven át), akkor a cionisták minden befolyásukat latba vetik szerte a világon Törökország érdekében. A világ közvéleménye ugyanis mélyen elítélte az Ottomán birodalom azon folyamatos atrocitásait, amit a keresztény örmények ellen követtek el (már az örmény holocaust előtt is.) A szultán elutasította az ajánlatot, ám a cionista ajánlat etikátlanságát több történész is kihangsúlyozta.

Herzl számára Palesztina, vagy az ősi Izrael földje a történelmi kapcsolat miatt – és nem, mint a „Szentföld” – volt a preferált opció, ám nem az egyedüli! Szóba jött több más lehetőség is, így Argentína, Uganda, Cyprus, sőt, még az USA tagállamainak némelyike is! A zsidó nemzetnek egy európai mintájú államot kívánt teremteni, ahol a német nyelv lett volna a nemzeti nyelv. Erről ezt írta naplójában:

„Úgy vélem, a német lesz az elsődleges nyelvünk ... ezt abból következtetem, hogy a legelterjedtebb nyelvjárásunk a 'judeo-germán'. De ott leszünk majd a gettó nyelv használatáról, ami a börtöntöltelékek titkos nyelve. Tanítóink majd tesznek erről!” (Napló, 1:171, Jún. 15, 1895)

Bár maga Herzl eleinte visolygott a szocializmustól – ő inkább egy arisztokratikus, de szociálisan érzékeny jellegű társadalmat szeretett volna megvalósítani, - de a Hess féle szocialista cionizmus és a marxizmus hatalmas zsidó tömegeket tudott maga mögött Kelet- és

Közép-Európában. Emiatt [újra] szinkretizálni kellett a szocializmust és a zsidó nacionalizmust. Ennek élharcosa a marxista **Dov Ber Brochov** (1881-1917) lett, aki a szocialista cionizmus egy meghatározó személyisége volt. Mozgalma a „proletár cionizmus” nevet viselte. Ezek a szocialista cionisták építették ki azokat a szervezeteket, amelyek elősegítették Palesztina gyarmatosítását, és ők alapították meg a *Histadrut*, a csak zsidó tagokat befogadó szakszervezeteket, ami által szisztematikusan kiszorították az arab munkásokat a munkapiacról. Ugyancsak ők hozták létre a már említett kibucokat, az arab földön megalapított, de kizárólag csak zsidókból álló gazdasági kollektívákat, amelyeket felfegyverkezve védtek meg. Így a cionista szocializmus modernebb változata is nemzeti vonalú maradt. Harry Waton egy vallásos, ám egyben kommunista és anti keresztény író, alaposan kifejtette ennek az irányvonalnak a nézetet az 1939-ben megírt *„Program a zsidók számára: Válasz az antiszemitáknak: Program az emberiségnek”* című könyvében. Amint a címe is elárulja, a program három elemet foglalt magában, az elsőt a zsidóknak, a másodikat az ellenfeleinek, a harmadikat az egész világnak:

„Mivel a zsidók a legmagasabb és legkulturáltabb emberek a föld népei közül, a zsidóknak jogában áll maguk alá rendelni az emberiség további részét, és az, hogy a világ urai legyenek ... A zsidók lesznek az egész földkerekség urai és alárendelik maguknak a többi nemzetet, nem anyagi hatalommal, nem brutális erővel, hanem a világosság, a tudás, az értelem, emberiség, béke, igazság és a fejlődés által. A judaizmus az kommunizmus, internacionalizmus, az egyetemes emberi testvériség, a munkásosztály és az emberi társadalom emancipációja. Ezek által a szellemi fegyverek által fogják a zsidók meghódítani a világot, és az emberi fajt. A rasszok és a népek boldogan vonják magukat a judaizmus hatalma alá, és mindannyian zsidókká [a zsidó filozófia követői] lesznek. ... **Ez a zsidók országglása**, minden zsidóé, nem számít mely rasszhoz tartoznak, nem számít a vér és a [bőr] szín.” – Waton, Program 90-100. old.

„ ... **A kommunizmus lelke a judaizmus lelke** ... Az orosz forradalomban **a kommunizmus győzelme a judaizmus győzelme volt** ...” - uo. 143. old.

„Nem véletlen az, hogy **a judaizmus szülte meg a marxizmust**, és nem véletlen az sem, hogy a zsidók készek voltak a marxizmus befogadására; mindez a zsidók és judaizmus előrehaladásának a tökéletes eredménye.” – uo. 148. old.

„**A judaizmus célja az emberiség sorsának megvalósítása. Ez a cél nem megváltoztatható, és nem változik meg**, mert az emberiség sorsát Isten döntötte el öröktől fogva, örökkön át. Nem számít, hogy mi történik, a rasszok, nemzetek, államok és birodalmak jönnek és mennek, de az emberiség elrendelt sorsa elkerülhetetlenül meg fog valósulni. Mi az emberiség elrendelt sorsa? Az Isten ezen földi országglása. **Mi ez az Isten földi országa? Az az emberi társadalom, ami az egyetemes kommunizmuson alapszik.**” – uo. 206. old.

A színtiszta kabbalista program magába foglalja az ellenzék megreformálását [átnevelését,] s ha kell, annak teljes megsemmisítését is:

„ ... keljenek csak fel dühükben az árják, hogy megsemmisítsék a marxizmust, az árják lesznek elpusztítva és a Marxizmus diadalmaskodni fog.” – uo. 89. old.

A Waton által felvázolt kommunizmus továbbra is arra kabbalista tézisre épült, miszerint „*a zsidóságnak az emberiség prófétainak és tanítóinak kell lenni.*” Nyersen kimondja, hogy az emberiség megreformálásának az eszköze a zsidók kommunizmusa: „**A kommunizmus a judaizmus projektje a világ számára.** Minden más vallás célja a túlvilági lét; csak a judaizmus él ennek a világnak, s különösképpen annak a politikai programnak, amely egyesíti és egyenlővé teszi az emberiséget.” A szocializmus azért nem merült el a történelem süllyesztőjében, mert ez a projekt a világ számára, és nem engedik elmerülni annak ellenére sem, hogy ez a program eddig messze több mint százmillió ember életébe került, és nemzedékek életét nyomorította meg. A kommunizmus története talán a legjobb bizonyítéka annak, hogy az eszme zsidó létrehozói valóban „*ellenségei minden embernek*” (1Thesz. 2:5).

Harry Waton teljes könyve angol nyelven az alábbi címen letölthet:

<https://theendofzion.com/wp-content/uploads/2014/01/Harry-Waton-A-Program-for-the-Jews-and-Humanity.pdf>

A világban élő zsidóság jelentős része továbbra is ragaszkodik a Hess féle szocialista cionizmushoz, beleértve a vallásos emberek jelentős részét is. A cionizmus utópista zsidó szocializmusának egy jellegzetes fejleménye volt a **kibuc** életforma. A kibucok olyan közösségek és kollektívák, amelyek termelészövetkezeti módra működnek, s ahol a vagyon a személyes tárgyaktól eltekintve közös. Még a wikipédia is ekként tartja számon: „*A [kibuc] mozgalom a szocializmus és a cionizmus egyfajta kombinációja ... saját zsidó/szocialista ideológiájuk alapján a kibucok tagjai a közösségi élet olyan letisztult módját honosították meg, ami az ország határain kívül is komoly érdeklődésre tarthatott számot.*”

A kibucokba tömörült szocialista cionisták olyan alapvető bibliai alapelveket vetettek el, mint a nemzeti örökséghez való jog, a magántulajdon szentsége, illetve annak törvény általi védelme, emellett teljesen figyelmen kívül hagyták a föld pihentetésére és az elengedésekre vonatkozó parancsolatokat is. A zsidóság korábban emiatt a bűn miatt került a babiloniak fogságába, ami azért tartott 70 évig, mert 70 szombatéven át nem pihentették a földet. (Jer. 25:11; 2Krón. 36:20-21.)

Érthető módon voltak olyan vallásos zsidó közösségek, amelyek idegenkedtek a kizárólag szekuláris alapon történő hazatéréstől. A politikai cionizmus sikere azonban egy idő után hatni kezdett az attól hosszú időn át tartózkodó vallásosabb zsidókra is, akik az évtizedek teltevel változtatni kezdtek a korábbi álláspontjukon. Végül is hazatérhettek saját földjükre, ahol létrejött egy sikeres és katonailag erős ország, és ahol szabadon gyakorolhatják a vallásukat. Sokan úgy tekintettek erre, mint egyféle átmeneti időszak, egy ugródeszka Izrael bibliai helyreállításához. A haszidizmusra egyébként is hatással volt a kabbalizmus, ami így az ortodoxia részévé vált. Az ortodox judaizmus miszticizmushoz való megalkuvó hozzáállását egy népszerű rabbi kijelentése tükrözi leginkább, aki ezt mondta: „*[a kabbalista miszticizmus] badarság, de zsidó badarság, és bármi, ami zsidó, azt komolyan meg kell fontolni, még akkor is, ha badarság.*”

A Balfour Nyilatkozat és az azt követő időszak

Az I. Világháborúban összeomlott a Herzl által patrónusokként preferált három nagyhatalom, Németország, az Ottomán birodalom, és a cári Oroszország. A háború alatt a cionisták minden oldalt megkörnyékeztek, s amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a konfliktusból a Brit Birodalom fog győztesként kikerülni, ehhez igazították a programot. A háború végével Palesztina angol gyarmattá vált. Ennek körülményeit és próféciai jelentőségét a [Kisarjadt-e már a fügefafa?](#) című írásunk vázolja fel. A britek és cionisták rájöttek, hogy sok közös érdekük van. 1917-ben lett kiadva a Balfour Nyilatkozat, ami az első olyan hivatalos okmány volt, ami elismerte a palesztinai cionista telepések jogait.

A nyilatkozat szövegéből látható, hogy a szóban forgó zsidó nemzeti otthon létrejöttének mozgatórugója a zsidó nép iránti **szimpátia** volt, amit a cionisták mindenkor meglovagoltak. Minden szimpátia mellett, a nyilatkozat szigorú feltételeket szabott meg, amit mindkét levél kihangsúlyozott: *„tisztában kell lenni azzal, hogy semmi nem engedett, ami veszélyeztetheti a Palesztinában élő nem zsidó lakosok civil és vallási jogait.”* Ekkor 56.000 zsidó telepes és 644.000 palesztin arab élt Palesztina területén. A brit mandátum alatt a britek a zsidó lakosságnak kedveztek, nekik folyósították a beruházási támogatások 90%-át. Ennek ellenére nem túl sokat kellett várni ahhoz, hogy nyilvánvalóvá váljon, a cionisták mennyire nem veszik komolyan azokat az elvárásokat, amelyek a zsidókat is kötelezték az őshonos lakosok melletti békés együttélésre. Miután céljukat elérték, durván és nyíltan felrúgták a szerződést. Noha a Brit hatalmi elit ekkor keményen antiszemita volt, de elnézőek voltak, ugyanis az I. Világháború folyamán felerősödött arab nacionalizmust ellenőrzés alatt lehetett tartani a cionisták által.

Ebben a légkörben a *Hagana* és az *Irgun Zvei Leumi* nevű, szélsőséges cionista militáns szervezetek tagjai az 1920-as évektől kezdődően terror hadjáratot indítottak az arab lakosság ellen. Az Irgun-ból kivált Stern csoport, még a náccikkal is szövetségre kívánt lépni.

Csak hogy 1936-ban kitört [az arab lázadás](#) a brit és cionista gyarmatosítók ellen. A harcok három éven át tartottak és a britek csak nagyon komoly erők bevetése árán fékeztek meg a lázadókat. A cionisták a felszínen a briteket támogatták, hiszen az ő ügyüket szolgálta az arabok elnyomása.

A cionizmus történelmének kevésbé ismert fejezete az, hogy a II. Világháború előtt és annak korai éveiben (1933-1941) létezett egy széleskörű náci cionista együttműködés. Ezt részben az etnikai hovatartozással és nemzetiséggel kapcsolatos hasonló felfogásuk, részben pedig a felek érdekei eredményezték. A náci csodálták a zsidók „egyedi fajtudatát” és a „történelmi küldetéstudatból fakadó odaadásukat egy határozott közös célért”. A németek azonosultak az ideával, csak éppen magukra vonatkozóan. Moses Hess cionista szocializmusának az összetevő elemei a faj, a nép, a nemzet és a választottság voltak. Ezek a nemzeti szocializmus összetevői. Ami Hess számára a „zsidó faj tisztaságát” jelentette, az Hitler számára a „tisztá árja fajt.” Herry Waton ugyancsak rámutat a rabbinikus judaizmus [ami nem azonos az ószövetségi hittel] és náciizmus közötti kapcsolatra, amikor ezt írja: *„Mi a náciizmus? A náciizmus a judaizmus imitációja: a náciizmus magáévá tette a judaizmus lényegét és ideáit, amelyek által a judaizmus és a zsidóság elpusztítására törekszik”* (Waton, „Program for the Jews”, 58. o.) A két ideológia

szoros rokoni viszonyát vallotta Chaim Nachman Bialik, „Izrael nemzeti költője” is, amit egy verssorával igazol: „*amint Hitler, úgy én is hiszek a vér erejének ideájában.*” (A Jelen órája, 1934) Ne feledjük, a szocialista-cionista Moses Hess vetette le a nemzeti szocializmus ideáit. A zsidó és német nacionalizmus ellentétes érdekei kizárták a békés egymás mellett élés lehetőségét. Németország minden áron meg kívánt „szabadulni” a zsidóktól és ezért Hitler kormánya erősen támogatta a zsidók Palesztinába való kivándorlását.

A közös náci cionista érdekek lehetőséget biztosítottak az együttműködésre, ami a „*Ha'avara, Megállapodás*” által valósult meg. A **Ha'avara** [áthelyezési] és az egyéb német-cionista együttműködés eredményeként 1933 és 1941 között 60.000 német zsidó emigrált Palesztinába, akik magukkal vihették a teljes személyi vagyonukat. Ez az „üzlet” a cionista érdekeket szolgálta, mivel ez által jelentősen megnőtt a palesztinai zsidó lakosok száma és egyben a gazdasági erejük és befolyásuk is. Tegyük hozzá, történt ez azzal egy időben, hogy a világ zsidósága világszerte **gazdasági blokádot** szított Németország ellen, bojkottálva annak termékeit. Mindez nem zavarta a cionistákat, nekik csak a maguk érdekei számítottak.

1937 és 1939 között a britek erősen korlátozták a zsidók Palesztinába való kivándorlását, aminek folytán a német titkosszolgálat együttműködésre lépett a *Mossad le-Aliya Bet* nevű cionista szervezettel annak érdekében, hogy illegális módon hajószámra csempésszék be a zsidó bevándorlókat Palesztinába az angol parti őrség háta mögött. A Ha'avara és egyéb

megállapodások által, az 1930-as években a hitleri Németország tette a legtöbbet a palesztinai zsidóság növekedésének és gazdasági fejlődésének érdekében. A cionisták a fiatal, életerős cionista beállítottságú zsidó bevándorlókat segítették, a vallásos zsidók ekkor nem voltak számukra kívánatosak. A háború kitörése után 1941-ben egy szélsőséges cionista szervezet, Lehi, vagy „Stern Banda” szoros katonai és politikai együttműködést ajánlott fel Németországnak, ugyanis Avraham Stern, a szervezet vezetője ekkor már a britekben látta a cionista állam útjában álló legfőbb akadályt. (A mellékelt képen a Ha'avara Megállapodás alkalmával kiadott emlékérem látható.) A háború kiszélesedésével megszűnt ez a kapcsolat, de egy további maradandó szégyenfoltja a cionizmusnak. Ez az egyezmény nagyon jól dokumentált, ám a nyilvánvaló cionista érdekeknél fogva egy tabu témává vált, és amiről említést sem lehet tenni a fősodratú médiában.

Az arab lázadás leverése után már csak egy akadály van a cionista állam létrehozásának, a brit mandátum. 1945-ben háborút indítottak és terror akciók sorát követték el a britek (de leginkább a civilek) ellen.

A cionista terror leírhatóbb példája a Dávid Király Hotel ellen indított bombatámadás volt 1946 júl. 22.-én. Az Irgun szervezet bombája kilencvenegy civilt gyilkolt meg: 28 brit, 41 arab, 17 zsidó, valamint öt más nemzetiségű ember vesztette életét, emellett további 45 ember megsebesült. A támadást az Irgun vezetője, az a Menachem Begin rendelte el, aki később

Izrael első miniszterelnöke lett. Ez volt a legkomolyabb támadás a brit mandátum idején. 1947-ben az ENSZ jogtalanul felosztotta Palesztinát oly módon, hogy a területek nagy része a zsidó kisebbség kezébe került, akik azonnal terrorizálni kezdték az arab lakosságot, majd megkezdték az etnikai tisztogatást és 800.000 arabot űztek el földjükről. A britek 1948-ban kivonultak Palesztinából és létrejött a cionista Izrael állama. Ezt az eseményt úgy kívánják értelmezteni a keresztény cionisták, hogy ezzel a bibliai Izrael helyre lett állítva Isten által. Ezen álláspontot tartják annak ellenére is, hogy még a zsidóságnak is csupán a töredéke élt Izraelben, és az állam továbbra is makacsul ragaszkodik az okkult töltetű szekuláris identitásához. Ezt határozottan érzékelteti Chaim Weizmann, Izrael első elnökének a következő szavai: „Történekmint csodák, de nagyon keményen meg kell dolgozni értük!”

A cionisták számára a csodák a kabbalizmus módszerei által valósulnak meg: Az **emberi** célkitűzés, erőfeszítés, az odaadó és kitartó aknamunka árán, nem pedig az Isten Szelleme (vö. *Zak. 4:6*) által. A kijelentés tartalmi lényege: „Izrael” megalapítása a kabbalista ideákat követő zsidó emberek csodája, nem Istené.

Az okkult erők fogságában és az antikrisztusi tervek szolgálatában

Izrael nemzete azért lett elhívva, hogy Isten választott népeként az Ószövetségben meghatározott törvények szerint éljen egy teokratikus rendben belül, és példaként szolgáljon a népek számára. Korunk „Izraelje” pedig egy szekuláris, azaz egy teljesen evilági állam, ami semmiben sem különbözik a többi nemzettől, ahogy erkölcsileg sem különb azoknál. Izrael egy pogány nemzetként funkcionál: Világi az államszervezete, valamint világi a jogrendje is. Kormányzati és nemzeti szinten van elvetve mindaz, ami a Tórában elő lett írva Izrael számára annak feltételül, hogy Isten népeként élhessenek és, hogy különbözőek legyenek a pogányok népeitől. A cionista Izrael engedetlen Istennek és a pogányok életmódját képviseli! De ha nem az Igaz Istent, akkor kit szolgál, és mit képvisel? Nos, amint azt a sorozat első részében láttuk, Sion Isten teokratikus uralmának volt szinonimája és jelképe is egyben. A világi, „demokratikus” Izraelnek szintén megvannak azok az azonosító jegyei, amelyek jelképesen mutatják és bizonyítják a hovatartozását. A cionista állam mögött álló szellemiség legárulkodóbb jegye a nemzeti zászlót díszítő **hexagram**. Emellett egy monumentális jelképként szolgál még **Izrael Legfelsőbb Bíróságának** épülete is. Ez az épületkomplexus a James de Rothschild által finanszírozott Knesszet-tel szemben, és a Rothschild kézben lévő Izrael Központ Bankja mellett lett felépítve. A bírósági épületet egy közvetlen útvonal köti össze Jeruzsálem központjával, és a Rockefeller Állami Múzeummal. A Rockefellerek

ugyancsak a cionista állam elsődleges anyagi támogatói között vannak, számon tartva a Rothschildok mellett. A nagy bankcsaládokat a közös pénzügyi és politikai célok tették és teszik

egymás, és a cionista állam szövetségeseivé. A bírósági épület bejáratánál egy nagyméretű kép látható, amin a Legfelsőbb bíróság alapító atyái vannak ábrázolva. A képen mások mellett ott van Jacob Rothschild báró, aki abban az időben a szülei által létrehozott *Yad Hanadiv* alapítvány elnöke volt. Az elnöki terem külső falán található az a levél, amelyben Dorothy de Rothschild kifejtette Shimon Peres elnök számára azon szándékát, hogy egy új, modern épületet szeretne felépíteni a Legfelsőbb Bíróság számára. Az illuminátus napirendet kiszolgáló Yad Hanadiv nem csak a Legfelsőbb Bíróság épületét és a Knesszet felépítését finanszírozta, de ezek mellett számos oktatási szervezet és TV csatorna létrehozását is. Magának az épületnek a felépítési terve és motívumai fedetlenül és felvállaltan okkultista jellegűek. Gazdagon fordulnak elő a különböző szabadkőműves jelképek, mintegy érzékeltetve azt, hogy a szervezet mélyen jelen van az államapparátusban. Az épületsor úgy lett megalkotva, hogy ha azt valaki végigjárja, akkor egy szimbolikus utazást tesz a sötétségből a világosság, a megvilágosodás felé, bizonyos állomásokat érintve. Ennek az „utazásnak” az utolsó állomása, vagy célja a tetőszerkezeten elhelyezkedő **piramis, a mindent látó szemmel**. Ez a luciferiánus háttérhatalmi elit messze legismertebb szimbóluma. Mint jelkép, annak a hosszú távú háttérhatalmi erőfeszítésnek az utolsó fázisát jeleníti meg kódolt formában, amit az „Új Világrend” megnevez, és alatta terjesztenek elő. (A jelkép jelentéseit a [Sátán apokalipszise 2012](#) című írásunk fedi fel részletesebben.) Emellett még egy sor további fontos okkult szimbólum lelhető fel az épületben. A kertben egy obeliszk van felállítva (csakúgy, mint Washingtonban, Londonban és a Vatikánban, azaz, a háttérhatalmi elit legfőbb operációs területein.) Mindezek mellett megtalálható még a szabadkőművesek jól ismert szimbóluma a körző és a derékszögű vonalzóval keretezett G betűs táblája is. A legzavaróbb jelképnek talán mégis az, az építészeti megoldás mondható, ami Krisztus keresztyének [és ezzel egyben az azt jelképező Krisztus vére általi kegyelem és hit] megtaposását eredményezi. Ehhez egy leleményes megoldást alkalmaztak azáltal, hogy az épület homlokzatának baloldalán egy lépcsősor úgy vezet le, hogy a kialakított útvonalon egy kereszt formán kell áthaladni, azt szimbolikusan megtaposva. Az üzenet nyilvánvaló: A luciferiánus Új Világrendbe csak Krisztus megtagadása, és vele Isten kegyelmi ajándékának megtaposása által lehetséges bejutni. A bonyolult és leleményes szimbólumrendszerek alkalmazása rendkívül fontos eleme a luciferianizmusnak, ami által nem csupán az Új Világrendet eredményező tervek és annak elemeit fedik fel, de egyféle meg, vagy hitvallásként is szolgálnak. Ahol ezek a szimbólumok dominálják egy állam politikai, gazdasági és kulturális intézményeinek az épületeit, annak a nemzetnek a politikai, gazdasági és kulturális irányítói a világosság angyalaként tündöklő Sátánt és az ő ügyét szolgálják. A Knesszet és az Izraeli Legfelsőbb Bíróság által képviselt államiság és törvényrend mögött nyilvánvalóan nem Isten és a Tóra áll, hanem a luciferiánus szellemiség, s ezt az épület szimbolikája több mint elégséges módon bizonyítja. Izrael e meghatározó épülete egy kőbe vésett hitvallás afelől, hogy a cionista állam egy, az egyetemes megtévesztést szolgáló luciferiánus kreálmány. A háttérhatalmi tervekben több szempontból is nagy szerepe van az általuk létrehozott cionista államnak. Amennyiben képesek elhithetni azt, hogy megvalósult „Izrael nemzeti újjászületése” akkor a további bibliai próféciaák értelmezését már erre a hamis tézisre építve lehet manipulálni, megtévesztve ezzel a névleges kereszténység szinte egészét. Mindez megfelelő lehetőséget nyújt a messiásként tetszelgő antikrisztus fellépésének, aki végleges biztonságot ígér Izraelnek, és Jeruzsálemből uralhatja a világot. A Dániel próféta és Pál apostol által prófétált nagy megtévesztést és a hittől való nagy

elpártolást (*Dán. 9:27; 2Thessz. 2:3*) ugyanis, csak egy bibliailag korrektnek tűnő hamisítvánnyal lehet előidézni, úgy a judaizmus követői, mint a névleges keresztények köreiből is. A mesteri megtévesztés sokak elbukásához vezet, és sokak vesztét fogja okozni. Az okkult kabbalista körök számára azonban eljön annak az általuk várt világnak a reménye, amit pl. Henry Waton is felvázolt: „*A kereszténység a judaizmusra való felkészülés*” („Program,” 172. old.)

„*Eljön majd az idő, amikor a kereszténység felnő, és egyetemesen magához öleli a judaizmust és mindannyian a cselekedeteik által igazulnak meg. A keresztények akkor zsidókká lesznek. ...A keresztény világban jelenleg folyamatban lévő nagy forradalom a legfelemelőbb biztosítéka annak, hogy a zsidók reménye a megvalósulás szélén van: A keresztények zsidókká lesznek.*” (Waton, „Program” 174. old.) A cionisták egy olyan hegemoniára törekednek, ahol a föld államai alávetik magukat Izrael politikai akaratának és ez „*Pax Judaica*” „világbékét” eredményez. A „keresztény cionisták” egy **hosszú távú kondicionálás** eredményeként lényegében alárendelik magukat a luciferiánus háttérhatalmak által irányított cionista zsidó állam politikai szeszélyeinek, és annak eszközévé teszik magukat. A szellemit alávetve a testinek, az istenit az ördöginek. Tudatosan NEM hirdetik Krisztust és az evangéliumot a zsidóságnak azok „érzékenysége” miatt, és készséggel szolgálnak a politikai cionizmus „idegenlégiós” zelótáiként, ha kell akár a nézeteiket nem osztó keresztény „testvéreik” ellen is. Úgy gondolják, hogy Izrael feltétel nélküli támogatása az egyedül hiteles „bibliai álláspont”, amit egy kereszténynek követni kell. Figyelmen kívül hagyják azt, hogy Izraelt csakis akkor illetik meg mindazok az áldások, amelyekről az Ószövetségben olvashatunk, ha eleget tesznek, a szövetségben levetett kötelezettségeiknek! Amennyiben ezt megtagadják, átkok hosszú sora vár rájuk. (*5Móz. 11:26-28; 28:15-68*) A szövetségben az ígéretek és áldások csakis a követelményeknek való megfelelés függvényében teljessé válnak. Az elsőt nem lehet élvezni a második felvállalása nélkül. A cionista zsidó állam minimálisan sem tesz eleget azoknak a Tórában lefektetett elvárásoknak, amelyek az isteni oltalom feltételei. Istennél pedig nincs változás. A népet azok vétkei miatt szórta szét, s amíg ugyanazon bűneiket tetőzik, amelyek miatt eleve büntetésben részesültek, addig szó sem lehet semmiféle helyreállításról.

„Miért akartok meghalni Izrael háza?”

Mi az Isten egyházában Isten igaz munkáját végezve azt tesszük Izrael érdekében, amit a próféták is tettek egykor: felhívjuk Izrael népeit a megtérésre, figyelmeztetve őket a közelgő veszedelemre, Jákob nyomorúságának napjára és az azt kiváltó okokra.

Ezékiel 18:31 ³¹Vessetek el magatoktól minden bűnt, amit ellenem elkövettetek, szereztek magatoknak új szívet és új szellemet! Miért is halnátok meg, Izrael háza?

³²Nem lelem én örömet a halálban – mondja JHVH, az Isten. **Térjetelek hát meg és éljetelek!**

Ezékiel 33:11 ... Térjete meg, térjete le gonosz utatokról! Miért akartok meghalni, Izrael háza?

A próféták üzenetét megvetették, a prófétákat pedig üldözték, és ezt teszik ma is korunk vallásos, de Istent nem követő farizeusa. Pedig Isten tudtára adta Izraelnek, hogy amennyiben nem követik a törvényét és parancsolatait, akkor kiokádja őket magából a nekik adott föld. (3Móz. 18:28-29; 20:22) Ez meg is történt, a következetes törvényszegések miatt, először Izraelt, majd később Júdát is kiokádta a föld. A Szentírás határozottan rámutat arra, hogy amíg abban a romlott állapotukban vannak, amiért eleve ki lettek vetve, addig nem fogadja vissza őket a föld. Az ószövetségi szerződés megszegése, majd annak felbontása eredményezte Izrael, majd Júda szétszóródását és csakis az újszövetség megkötésével történik meg a helyreállításuk. Az idevonatkozó próféciák fényében határozottan kijelenthető az, hogy korunk cionista államában semmiképpen sem teljesezhető be Izrael bibliai helyreállítása!

A politikai cionizmus eredete és történelme, valamint a vele kapcsolatos okkult beállítottságú személyiségek törvénytípró karaktere mind azt bizonyítják, hogy sem a mozgalom, sem annak mozgatói, nem Istentől valók. Hamis próféták, önjelölt messiások, nagy világmegváltó [rém] álmok álmodóinak hosszú sora vetekedett Isten akaratával az elmúlt csaknem kétezer évben, s a cionista állam az ő erőfeszítéseik rossz gyümölcse. Ezek felől profétálta Jeremiás a következőket:

Jeremiás 29:8-9 ⁸ Ezt mondja a Seregek JHVH-ja, Izrael Istene: **Ne engedjétek, hogy rászédjenek benneteket** a próféták és a jósök, akik köztetek vannak, **és ne hallgassatok az álmodók álmaira.** ⁹ **Mert hazugságot profétálnak nektek az én nevemben, nem küldtem őket** – így szól JHVH.

E sorok egyaránt vonatkoznak azokra a hamis prófétákra és izmusok megálmodóira, akik olyan politikai eszközökkel, ideológiákkal és intellektualizmussal vezetik tévútra a zsidóságot és kereszténységet, amelyek csak bajt, szenvedést és zűrzavart okoztak a világban. Róluk és neki szól a figyelmeztetés:

Jeremiás 17:5 Ezt mondja JHVH: **Átkozott az a férfi, aki emberben bíz, és testi erőre támaszkodik, JHVH-tól pedig elfordul szíve!**

Nem az emberi bölcsesség, nem a nagypolitika, nem a katonai erő és a modern hadi eszközök nyújtanak biztonságot Izrael népének, hanem Isten, amennyiben teljes szívvel megtérnek hozzá. (Zsolt. 118:8; Ézs. 2:22; Jer. 17:5). Csak ha ez megtörténik, akkor lesz helyreállítva Jákob háza. Ma az izraelita népek elérték az erkölcsi hanyatlás tetőfokát, amiért hamarosan szembe kell nézniük a büntetésként rájuk hozott nagy nyomorúság korrigáló szenvedéseivel. Isten megfosztja az izraelita nemzetek mindegyikét a fizikai áldásaiktól, az általuk élvezett jóléttől, valamint a nagy hatalmi státuszaiktól és a ma még számottevő katonai képességeiktől is. Elveszejteti a militarizmus eszközeit, amelyekre a próféciák úgy utalnak, mint a bálványimádat eszközeire, szereire, a varázslásra, bálványimádatra, faragott képekre, Asherah oszlopokra, stb. Meg kell tanulniuk, hogy egyedül Istenben találnak oltalomra, ezért a

próféták úgy kezelték a militarizmust, mint a bálványimádat egy formáját és az Isten szövetségének megszegését. Isten maga fosztja meg Júdat a jelentős harci képességeitől.

Mikeás 5:9-14 ⁹ »És ez történik azon a napon – mondja JHVH -, **elveszem lovaiddat tőled, és szétszórom szekereidet;** [harci eszközeidet] ¹⁰ **elpusztítom országod városait, és lerombolom minden erődtésedet;** ¹¹ kiveszem kezedből a varázslószereket [mindazt, ami bálványimádatához köthető], és jószok nem lesznek többé benned; ¹² kipusztítom faragványaidat és szobraidat körödből, hogy ne imádd többé kezéd műveit. ¹³ És tövestül kiirtom berkeidet körödből, **és elpusztítom városaidat;** ¹⁴ haragosan és bőszen bosszút állok valamennyi nemzeten, mely meg nem hallgatott.«

Ézsaiás 3:1-4; 26 ¹ Oh, szűnjetek meg hát az emberben bízni, akinek egy lehellet van orrában, mert hát ugyan mire becsülhető ő? ² **Mert ímé az Úr, a seregeknek Ura elveszi Jeruzsálemből és Júdából a támaszt, és a táplálót,** a kenyérnek minden erejét, és a víznek minden erejét; ³ **Az erőst és hadakozót, bírót és prófétát, jóst és öreget;** ⁴ Az ötvenedes hadnagyot, a tisztet embert, a tanácsost, az ügyes mestert és a varázsláshoz értőt; ...²⁶
Férfiaid fegyver által hullnak el, és vitézeid harcban:

Mielőtt ez megtörténik, egy utolsó lehetőség adatik a megtérésre:

Jeremiás 4:1-4 ¹ Ha vissza akarsz térni, Izrael – mondja JHVH -, hát visszatérhetsz hozzám. **Távolítsd el utálatosságaidat színem elől, akkor nem kell futnod előlem.** ² És ha újra így esküszöl: „Amint igaz, hogy él az Úr”, **és megtartod esküdet hűségesen, igazsággal, becsülettel;** akkor a nemzetek áldottnak mondják magukat benned, és benned dicsekszenek. ³ Mert ezt mondja az Úr Júda férfiainak és Jeruzsálem lakóinak: Szántsatok magatoknak új ugart, és ne vessetek bogáncs közé! ⁴ **Metéljétek körül magatokat az Úrnak, és távolítsátok el szívetek előbőrét, [ti, Júda férfiai és Jeruzsálem lakói]!** Nehogy kitörjön haragom, mint a tűz, és olthatatlanul fellobbanjon gonosz tetteitek miatt.

A proféciák rávilágítanak arra, hogy ezt a lehetőséget is el fogják vetni. A Sátán zsinagógája által vezetett cionista állam és izraelita támogatói, kiszolgálói [az USA és egyéb angolszász nemzetek] a jelenlegi gazdaság és katonai erejükre támaszkodva, magukban bízva, inkább a háborút választják, s ez látható a napi hírekben. Emiatt hirtelen jön rájuk a veszedelem és romlás:

Ózeás 8:1,7 ¹ Állj készen a trombitával! Úgy tör a baj JHVH házára, mint a sas: mert megszegték szövetségemet, fellázkodtak törvényem ellen. ⁷ Szelet vetnek és vihart aratnak.

Isten ellenségeik kezébe adja, pusztulásra, nemzeti fogságra és szorongatásra ítéli Izraelt és Júdat, amit Jákob nyomorúságaként nevez az Írás (*Jer. 30:7*) Csak e halálos lecke után tér meg Izrael és Júda kis maradéka, s e maradék lesz helyreállítva az újszövetség felvételével. (*Jer. 31:7-9; 31*) Izrael vissza lesz oltva a jó olajfába, szívében körülmetélten, nem bízik többé emberben, hanem az élő Istenében.

Deja vu

Ma a Messiás közeli visszatérésére várva a történelem láthatóan megismétli önmagát. Ahogy az Jahósua első eljövetele előtt történt, úgy ma, a közeli visszatérésének idejében ugyancsak hevesebben ég az a bizonyos messiási láz. Ahogy abban a korban élő nemzedék nagyobb része a maguk érdekeit szem előtt tartva és szűklátókörű elvárásokkal várták a Messiást, úgy korunkban is számos hamis elképzelés létezik a visszatérésének lényegét és körülményeit illetően. Mi több, amint akkor léteztek türelmetlen és fanatikus zelóták, akik a saját akaratuk és kezük által kívánták elvégezni Izrael helyreállítását, úgy ennek is meg van a maga modern változat a cionista Izrael és a keresztény cionisták által. Ahogy a korai zelóták, a maiak is szentül meg vannak győződve arról, hogy igazuk van, és Isten munkáját végzik. A különbség csupán annyi, hogy a korai zelóták megakadályozni kívánták az isteni akaratból való szétszórattatást, a modernnek pedig az adott idő előtt akarják kierőszakolni az összegyűjtetést. Talán érdemes lenne figyelembe tartani a történelmi leckét: a korai zelóták elvesztették a harcot és utolsószálig elpusztultak Maszadával záródó harcukban. Lecke ez, a saját harcukat megvívó emberek számára: Isten nem volt, s ma sincs velük.

És végül, de nem utolsósorban, amiként az első században volt egy kevés számú hithű és megtartott maradék, e kor végén is vannak igazak, akiket semmi nem téveszt meg, és nem tántorít el **az igaz** Messiás ismeretétől, és eljövetelének reményétől. Hogy a hasonlat tejes legyen, a Messiás első századi megjelenése csak azok számára hozta el a megváltást, akik felismerték őt annak, aki volt, és bíztak benne. Hasonlóan, az igazak feltámadása és átváltozása is csak azok számára válik valósággá, aki az ő tanításai szerint élnek. Fizikai Izrael tekintetében pedig csak egy megtért és teljesen megtisztult kis maradék tér majd haza a Szentföldre, Krisztus vezetése alatt. Nem az igazak készítik elő és valósítják meg az Isten országát, hanem a Messiás készíti fel az igazakat arra, hogy azok tökéletessé váljanak és beléphessenek a mennyei Sionba, Isten szellemi birodalmába. Mert senki nem léphet Isten szent hegyére, Sionra, aki nem méltó arra – sem a szellemire, sem a fizikaira.

Megjegyzés: Az írásban felvázolt folyamatok és események minden egyes fázisáról külön-külön is alapos tanulmányok, illetve könyvek hosszú sora jelent meg (elsősorban angol nyelven,) amelyek nagy része elérhető az interneten is. Így az itt leközölt információk viszonylag könnyen elérhetőek és ellenőrizhetőek sokkal bővebb és részletesebb formában is.